

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.372/2013/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év június hó 3. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

ítéletet:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt az I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év május hó 9. napján kelt 15.B.1172/2012/22. számú ítéletét valamennyi vádlottal szemben **megváltoztatja.**

Az I. r. vádlott terhére rótt közbizalom elleni bűncselekményeket

- 20 rb. - ebből 14 rb. folytatólagosan elkövetett - közokirat-hamisítás büntettének [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés b) pont], melyet bűnsegédként követett el, és
- 34 rb. magánokirat-hamisítás vétségének [1978. évi IV. törvény 276. §],

A II. r. vádlott terhére rótt közbizalom elleni bűncselekményeket

- 17 rb. - ebből 11 rb. folytatólagosan elkövetett - közokirat-hamisítás büntettének [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés b) pont] és
- 28 rb. magánokirat-hamisítás vétségének [1978. évi IV. törvény 276. §],

A III. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket

- folytatólagosan elkövetett csalás büntettének [Btk. 373. § (1), (2) bekezdés bc), (4) bekezdés b) pont],

- 5 rb. folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás büntettének [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont],
- 10 rb. hamis magánokirat felhasználása vétségének [Btk. 345. §]

A IV. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket

- folytatólagosan elkövetett csalás büntettének [Btk. 373. § (1), (2) bekezdés bc), (4) bekezdés b) pont],
- 2 rb. - ebből 1 rb. folytatólagosan elkövetett - közokirat-hamisítás büntettének [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont],
- 3 rb. hamis magánokirat felhasználása vétségének [Btk. 345. §]

minősíti.

Az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 3 (három) évre mérsékli, a pártfogó felügyelet elrendelését mellőzi.

A vádlottal szemben 170.000,- (egyszázhetvenezer) Ft vagyonekobzást is elrendel.

A III. r. és a IV. r. vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből - annak elrendelése esetén - legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az I. r. vádlott személyazonosító igazolványának száma fel lett tüntetve.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 108.400 (egyszáznyolcezer-négyszáz) Ft bűnügyi költségből a II. r. vádlott 32.240,- (harminckettőezer-kettőszáznegyven) Ft, a III. r. vádlott 17.760,- (tizenhétezer-hétszázhatvan) Ft, míg a IV. r. vádlott 40.640,- (negyvenezer-hatszáznegyven) Ft bűnügyi költséget köteles az államnak megfizetni. Az I. r. vádlott vonatkozásában felmerült 17.760,- (tizenhétezer-hétszázhatvan) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2013. május hó 9. napján kihirdetett 15.B.1172/2012/22. számú ítéletével az I. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében [Btk. 318. § (1) (2) bekezdés c) pont (6) bekezdés b) pont], vesztegetés bűntettében [Btk. 252. § (1) (3) bekezdés b) pont], 32 rb. folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében [Btk. 274. § (1) bekezdés b) pont] és 31 rb. magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], a II. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében [Btk. 318. § (1) (2) bekezdés c) pont (6) bekezdés b) pont], vesztegetés bűntettében [Btk. 254. § (1) (2) bekezdés], 28 rb. folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás bűntettében [Btk. 274. § (1) bekezdés b) pont] és 28 rb. magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], a III. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében [Btk. 318. § (1) (2) bekezdés c) pont (5) bekezdés b) pont], 5 rb. közokirat-hamisítás bűntettében [Btk. 274. § (1) bekezdés b) pont] és 5 rb. magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], míg a IV. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében [Btk. 318. § (1) (2) bekezdés c) pont (5) bekezdés b) pont], 2 rb. közokirat-hamisítás bűntettében [Btk. 274. § (1) bekezdés b) pont] és 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §] állapította meg.

Az I. r. vádlottat halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette, egyben elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét. A II. r. vádlottat halmazati büntetésül 1 év 8 hónap börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette, a III. r. vádlottat halmazati büntetésül 10 hónap börtönbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, míg a IV. r. vádlottat halmazati büntetésül 8 hónap börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett az I. és III. r. vádlott által előzetes fogvatartásában töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, annak végrehajtása esetére. Döntött a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az ügyész az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében súlyosításért jelentett be fellebbezést, míg a III. r. és a IV. r. vádlott esetében az ítéletet tudomásul vette.

Az I. r. vádlott és védője enyhítés érdekében, a II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a III. r. és a IV. r. vádlottak védői enyhítés céljából éltek perorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.783/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a vádlottak és védőik által előterjesztett fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság a bizonyítást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A törvényszék által megalapozottan megállapított tényállás a felülbírálat során is irányadó. Az ügyészi érvelés szerint a II. r. vádlott és védője által előterjesztett felmentést célzó fellebbezés a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, ami - a tényállás megalapozottságára tekintettel - a másodfokú eljárásban eredményre nem

vezethet. A megállapított tényállásból okszerűen következik a vádlottak bűnössége és a cselekményeik minősítése is törvényes. A büntetést befolyásoló körülményeket helyesen vette számba a törvényszék és azok kellő súlyú értékelésével szabott ki büntetést a III. és IV. r. vádlottakkal szemben. Az I. és a II. r. vádlottak tekintetében a bűncselekmény tárgyi súlya és a többszörös halmazata az enyhítő rendelkezések alkalmazását - a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség szerint - nem teszik lehetővé. Az I. r. vádlottnál nem mellőzhető ezen felül a vagyonekbezközés alkalmazása sem, az általa megszerzett vesztegetési pénzre nézve.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében a büntetést kiszabó részében változtassa meg, a börtönbüntetésüket lényeges tartammal súlyosítsa, a felfüggesztő rendelkezést mellőzze, pénzmellékbüntetést is szabjon ki és az I. r. vádlott tekintetében 160.000 forint vagyonekbezközést is rendeljen el, míg a III. r. és a IV. r. vádlott vonatkozásában az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy sem a tényállást, sem a jogi minősítést nem vitatja. Védenca beismerő vallomást tett és megbánta a bűncselekmény elkövetését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelembe vette azokat a körülményeket, amelyek megalapozták a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazhatóságát. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az I. r. vádlott tekintetében ne változtassa meg, a kiszabott büntetést ne súlyosítsa.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen védenca felmentésére tett indítványt, másodlagosan méltányos elbírálást kért.

A III. r. vádlott védője előadta, hogy védenca esetében távollétes eljárásra került sor, ezért csupán hivatalból jelentett be fellebbezést a III. r. vádlott javára. Hangoztatta, hogy az ítélet tartalmazza az enyhítő körülményeket, ha az ítéltábla figyelembe veszi, akkor a további időmúlásra figyelemmel enyhítse a kiszabott büntetést.

A IV. r. vádlott védője az enyhítésre irányuló fellebbezését a nyilvános ülésen is fenntartotta. Álláspontja szerint a tényállást helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság és okszerűen következtetett arra, hogy a védenca a terhére rótt bűncselekményt elkövette. Hangsúlyozta, hogy a IV. r. vádlott megbánta, hogy ilyen bűncselekményekbe „bonyolódott”. Kérte az ítéltáblát, hogy méltányos büntetést szabjon ki a IV. r. vádlottal szemben.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni.

A II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak a másodfokú bíróság nyilvános ülésén a szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg, ez azonban a nyilvános ülés

megtartásának és a fellebbezés elbírálásának törvényi akadályát nem képezte [Be. 362. § (3) bekezdés].

A kétirányú fellebbezések közül az I. r. vádlott és védője enyhítés érdekében bejelentett perorvoslata alapos, a további védelmi fellebbezések, valamint az I. és II. r. vádlott büntetésének súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés az alábbiak szerint nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú fellebbezések folytán bírálta felül a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A Fővárosi Törvényszék helyesen járt el, amikor a III. r. és a IV. r. vádlottakat a Be. 279. § (3) bekezdése alapján tájékoztatta, hogy az elsőfokú tárgyalás a távollétükben megtartható és az eljárás befejezhető, ha úgy nyilatkoznak, hogy a tárgyaláson nem kívánnak részt venni. A III. és IV. r. vádlottak a 2013. március hó 29. napján megtartott tárgyaláson a fenti törvényhely szerinti nyilatkozatokat megtették, előadták, hogy a tárgyaláson a továbbiakban nem kívánnak részt venni. Ennek megfelelően a Fővárosi Törvényszék nem sértett eljárási szabályt, amikor a III. és IV. r. vádlottaknak - a Be. 279. § (3) bekezdése szerinti - úgynevezett bejelentett távollétében hozta meg ügydöntő határozatát.

Az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor az áttételt megelőzően a Budapesti II. és III. kerületi Bíróság által felvett bizonyítást nem ismételte meg, hanem a kerületi bíróság bizonyítási eljárásának eredményét a Be. 287. § (3) és (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, a Be. 296. § (1) bekezdés c) pontját alkalmazva felolvasással tette a bizonyítás anyagává. A Legfelsőbb Bíróság 64/2009. BK véleményében foglalt álláspontja szerint ugyanis nincs eljárási akadálya annak, hogy a bíróság az áttételt megelőzően tartott tárgyalásra figyelemmel az előlről kezdett tárgyaláson a Be. 296. § (1) bekezdés c) pontja alapján a bíróság által már korábban kihallgatott tanú vallomását felolvasás útján tegye a bizonyítás anyagává.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte és mérlegelte. Helyesen alapította az ítéleti tényállást az I. r. vádlott tényfeltáró, bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomására, amellyel a II. r. és a III. r. vádlottakat is terhelte. A II. r. vádlott az eljárás során a terhére rótt bűncselekmény elkövetésében a bűnösségét tagadta, csupán az úgynevezett „tolmács” szerepét ismerte el az ügyben. A III. r. vádlott a nyomozás során ugyan tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését, de az elsőfokú tárgyaláson beismerő vallomást tett, míg a IV. r. vádlott úgy a nyomozás során, mint a tárgyaláson is beismert, terhelve egyúttal a II. r. vádlottat is. Mindezekre tekintettel helyes mérlegeléssel fogadta el az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott tagadásával szemben az I. r. és a IV. r. vádlottaknak a II. r. vádlottat terhelő vallomásait, amelyek teljességgel megcáfolták a II. r. vádlott azon védekezését, miszerint csupán „tolmács” szerepet töltött be az ügyen, érdemi cselekvősége nem volt.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által helyes mérlegeléssel megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, az az alábbi kiegészítésekkel és helyesbítéssel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki, illetve helyesbíti.

- az elsőfokú ítélet indokolása 4. oldalának 5. bekezdése kiegészítendő azzal, hogy az I. r. vádlott - mint az Nyrt. alkalmazottja - az előfizetői szerződések megkötésére felhatalmazással bírt, a cég önálló intézkedésre jogosult dolgozójaként járhatott el (Budapesti II. és III. kerületi Bíróság 15. alszámú megkereséséhez csatolt irata alapján).
- az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának fent megjelölt bekezdése helyesbítendő a kerület számával.
- a törvényszék ítélete 5. oldalának 2. bekezdése kiegészítendő azzal, hogy az I. r. vádlott készülékenként az 5.000 Ft-ot meg is kapta (nyomozati irat 7. kötet 1977. oldal az I. r. vádlott korábban tanúként tett nyilatkozata alapján).

A fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható, így a II. r. vádlott védőjének ez irányú fellebbezése - a Be. 351. § (1) bekezdésében, továbbá a Be. 352. § (2) és (3) bekezdésében foglalt felülmérlegelés tilalmára is figyelemmel - eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett mind a négy vádlott bűnösségére, tévedett azonban a vádlottak terhére rótt közbizalom elleni bűncselekmények rendbeliségének megállapításakor, továbbá az időközben bekövetkezett anyagi jogszabályi változásokra figyelemmel a III. r. és a IV. r. vádlottak terhén megállapított bűncselekmények minősítése is változtatásra szorult.

A Fővárosi Ítéltábla a 2012. évi C. törvény (továbbiakban: új Btk.) 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben a bűncselekmény elkövetése idején hatályban volt 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: régi Btk.) rendelkezéseit, míg a III. r. és a IV. r. vádlottak esetében az új Btk. szabályait alkalmazta, a későbbiekben írt indokok alapján.

Törvényesen járt el a Fővárosi Törvényszék az I. r. vádlott esetében, amikor terhén a folytatólagosan elkövetett csalás büntettét [rég. Btk. 318. § (1) (2) bekezdés c) pont (6) bekezdés b) pont] és vesztegetés büntettét [rég. Btk. 252. § (1) (3) bekezdés b) pont] megállapította. Az elsőfokú bíróság helyes indokát adta a fenti vagyon elleni és közélet tisztasága elleni bűncselekmény jogi minősítésének. A bírói gyakorlattal egyező jogi érvek alapján állapította meg, hogy a csalás és a passzív

gazdasági vesztegetés jelen esetben valóságos heterogén alaki bűnhalmazatot alkot (BH.2005.5.).

Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott terhére rótt vagyon elleni és közélet tisztasága elleni bűncselekmény jogi minősítésekor sem tévedett, a minősítés jogi indokai is mindenben helytállóak.

Tévedett azonban a Fővárosi Törvényszék - valamennyi vádlott esetében - a terhükre rótt közbizalom elleni bűncselekmények rendbeliségének, továbbá az I. r. vádlott esetében részben az elkövetői alakzat meghatározásakor. Az I., II. és a III., IV. r. vádlottak terhére rótt közbizalom elleni bűncselekmények más-más Btk-k alapján minősülnek, azonban a törvényi szabályozás tartalma nem változott, a cselekmények jogi minősítését meghatározó elvekben sem következett be változás.

Az irányadó tényállás szerint összesen 34 szerződés megkötésére került sor. Az I. r. vádlott mind a 34 szerződés megkötésében részt vett, és azokat fel is használta. A terhére rótt magánokirat-hamisítás rendbeliségét a valótlan tartalmú, hamis magánokiratok (szerződések) száma határozza meg.

A vádlottak az egyes előfizetői szerződések megkötésekor adott esetben több hamis, hamisított vagy más nevére szóló valódi közokiratot használtak fel. A közokirat-hamisítások rendbelisége az adott közokiratban rejlő bizonyító erő érvényesítésével, azaz a felhasználással érintett jogviszonyok számához igazodik. A vádlottak a vagyon elleni bűncselekmény eszközcselekményeként megvalósított közokirat-hamisításokat gazdasági társaságok adatainak felhasználásával, illetve egy esetben - egy személy személyi adatainak felhasználásával - követték el. Több esetben egy adott Kft. tekintetében, több előfizetői szerződés megkötésére is sor került. Összesen 20 rb. közokirat-hamisítás büntette róható a mind a 34 előfizetői szerződés megkötésében részt vevő az I. r. vádlott terhére, amelyből 14 rb. folytatólagosan elkövetettnek minősül. A Fővárosi Ítéltábla az azonos Kft-k esetében felhasznált több közokirat tekintetében 1-1 rb. folytatólagos elkövetést állapított meg.

Az I. r. vádlott a régi (1978. évi IV. törvény) Btk. 274. § (1) bekezdés b) pontja szerint minősülő közokirat-hamisítás büntettének törvényi tényállási elemét nem valósította meg, a hamis, hamisított, illetőleg más nevére szóló valódi közokiratokat nem ő használta fel, hanem a vele szándékegységben lévő vádlott-társai. Az irányadó tényállás alapján azonban egyértelműen rögzíthető, hogy az I. r. vádlott tudott a közokiratok hamis voltáról és azok felhasználásához a régi Btk. 21. § (2) bekezdés szerinti bűnsegédi magatartást tanúsított.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a II. r., a III. r. és IV. rendű vádlott neve IV. r. vádlottak terhére rótt közbizalom elleni bűncselekmények jogi minősítésekor az irányadó tényállás szerint terhükre róható cselekményeikhez igazodóan, a fenti rendező elveknek megfelelően járt el.

A III. r. és a IV. r. vádlott terhén megállapított vagyon elleni bűncselekmények jogi minősítése törvényes, a minősítés alapjául szolgáló jogi indokok helytállóak. A cselekmények jogi minősítésének megváltoztatására csupán az új Btk. rendelkezéseire figyelemmel volt szükség.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság

Az I. r. vádlott terhére rótt közbizalom elleni bűncselekményeket 20 rb. - ebből 14 rb. folytatólagosan elkövetett - közokirat-hamisítás büntettének [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés b) pont], melyet bűnsegédként követett el, és 34 rb. magánokirat-hamisítás vétségének [1978. évi IV. törvény 276. §],

A II. r. vádlott terhére rótt közbizalom elleni bűncselekményeket 17 rb. - ebből 11 rb. folytatólagosan elkövetett - közokirat-hamisítás büntettének [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés b) pont] és 28 rb. magánokirat-hamisítás vétségének [1978. évi IV. törvény 276. §],

A III. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket folytatólagosan elkövetett csalás büntettének [Btk. 373. § (1), (2) bekezdés bc), (4) bekezdés b) pont], 5 rb. folytatólagosan elkövetett közokirat-hamisítás büntettének [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont], 10 rb. hamis magánokirat felhasználása vétségének [Btk. 345. §],

A IV. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket folytatólagosan elkövetett csalás büntettének [Btk. 373. § (1), (2) bekezdés bc), (4) bekezdés b) pont], 2 rb. - ebből 1 rb. folytatólagosan elkövetett - közokirat-hamisítás büntettének [Btk. 342. § (1) bekezdés b) pont], 3 rb. hamis magánokirat felhasználása vétségének [Btk. 345. §] minősítette.

A Fővárosi Ítéltábla az I. r. és a II. r. vádlottak terhére rótt bűncselekmények elbírálásakor az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazta, mivel az elbíráláskor hatályos új Btk. szabályai alapján a bűncselekmények nem lettek volna enyhébben elbírálandóak. Az I. r. vádlott esetében az ügyészség által kiszabni indítványozott pénzmellékbüntetés szabályai az elkövetéskor hatályos Btk. 64. § (2) bekezdése szerint csekélyebb összegű vagyoni hátrányt jelentett volna, mint az új Btk. alapján kiszabható - pénzmellékbüntetés helyébe azonos feltételekkel lépett - pénzbüntetés. Az elkövetéskor hatályos Btk. esetében a középértékhez igazított büntetéskiszabás még nem volt irányadó, szemben a másodfokú elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezésekkel.

A II. r. vádlott tekintetében a fentieken túl megállapítható, hogy a terhére rótt közélet tisztasága elleni bűncselekmény büntetési tétele [régi Btk. 254. § (2) bekezdés] három évig terjedő szabadságvesztésről, egytől öt évig terjedő szabadságvesztésre [új Btk. 290. § (2) bekezdés] szigorodott.

A III. r. és a IV. r. vádlottak tekintetében a terhükön megállapított bűncselekmények büntetési tételkereteiben változás nem következett be, azonban míg az 1978. évi IV.

törvény 47. § (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésből - annak elrendelése esetén - legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követően lettek volna feltételes szabadságra bocsáthatóak, addig a 2012. évi C. törvény 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint a kétharmad rész kitöltését követő napon.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a III. r. és a IV. r. vádlottak esetében az új Btk. rendelkezéseit tartalmazza, mivel a Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleménye alapján: a határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket mind a négy vádlott esetében helyesen sorolta fel, azok azonban részben átértékelésre szorulnak. A büntetlen előéletű az I. r. vádlott viszonylag rövid időn belül valósította meg a terhére rótt nagyszámú bűncselekményt. A cselekményeinek konkrét tárgyi súlyát nagymértékben csökkenti, hogy a legsúlyosabb öttől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett közélet tisztasága elleni bűncselekmény csupán alaki halmazatban áll az általa megvalósított szintén viszonylag nagy tárgyi súlyú vagyon elleni bűncselekménnyel. Az igen jelentős időmúlás lényegét tekintve egyik vádlott terhére sem róható. Az I. r. vádlott tekintetében különös nyomatékkel értékelendő enyhítő körülmény, hogy nem csupán bűnösségre kiterjedő beismerő vallomást tett, hanem vallomása feltáró jellegű és vádlott-társait is alappal következetesen terhelő nyilatkozat volt.

Az ügyész I. és II. r. vádlottak tekintetében súlyosításért bejelentett fellebbezésére tekintettel a Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy sem az I. r., sem a II. r. vádlottak esetében a régi Btk. 64. § (1) bekezdésében meghatározott megfelelő keresetre, jövedelemre vagy vagyonra vonatkozó adatokat az eljárás során nem sikerült feltárni, ezért a pénzmellékbüntetés kiszabásának törvényi feltételei hiányoztak.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét három évre mérsékelte és a pártfogó felügyelet elrendelését - mint szükségtelent - mellőzte.

A Fővárosi Törvényszék a régi Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontjában írt kötelezően alkalmazandó törvényi előírás ellenére elmulasztott rendelkezni az I. r. vádlottal szemben alkalmazandó vagyonelkobzásról. A másodfokú eljárásban pontosított ítéleti tényállás szerint az I. r. vádlott készülékenként (azaz 34 esetben) 5.000 Ft vesztegetési pénzhez jutott. A régi Btk. fenti rendelkezése folytán vagyonelkobzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. A fenti rendelkezést értelmező Legfelsőbb Bíróság 78. BKv. I. pontja szerint a passzív vesztegetővel szemben vagyonelkobzást kell elrendelni a ténylegesen megszerzett

vagyoni előnyre nézve. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az I. r. vádlottal szemben 170.000 Ft vagyonekhozást is elrendelt.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetés törvényes, a II. r. vádlott esetében sem a jogkövetkezmények súlyosításának, sem enyhítésének, míg a III. és IV. r. vádlott esetében azok enyhítésének törvényes alapja hiányzik.

A III. r. és a IV. r. vádlottal szemben a törvényesen kiszabott halmazati büntetés az új Btk. 81. § (1) és (2) bekezdésén alapul, amelynek kiszabásakor a 82. § (2) bekezdés d) pontjában meghatározottak szerint került sor az enyhítő szakasz alkalmazására. E vádlottak szabadságvesztése végrehajtásának felfüggesztése az új Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésén, míg a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata az új Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontján alapul.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az I. r. és a III. r. vádlottak tekintetében az általuk előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról rendelkezett, ennek törvényi indoka is helytálló azzal, hogy a III. r. vádlott esetében a beszámítás új Btk. szerinti alapja a 92. § (1) és (2) bekezdése.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla a nyilvános ülésen rendelkezésre álló adatok alapján pontosította az I. r. vádlott személyazonosító igazolványának számát.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján valamennyi vádlottal szemben részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján az összes vádlott tekintetében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 381. § (1) és (2) bekezdés, valamint a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. év június hó 3. napján

. Lassó Gábor . Ujvári Ákos. Révész Tamásné
a tanács elnöke előadó bíró

bíró

Lediktálva: 2014. június hó 18.

Leírva: 2014. június hó 23.

A Fővárosi Törvényszék 15.B.1172/2012/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.372/2013/9. számú ítéletében írt változtatásokkal

2014. június hó 3. napján az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlott tekintetében jogerőre emelkedett és a szabadságvesztések kivételével végrehajtható.

Budapest, 2014. június hó 3. napján

Dr. Lassó Gábor
a tanács elnöke